

1940 Ο Θείαμβος της πίστης

Το χιόνι έπεφτε ασταμάτητα

και ο βοριάς σφύριζε μανιασμένα.

Μέσα σ' αυτή τη χιονοθύελλα, ένας στρατός προχωρούσε αποφασιστικά... σκαρφάλωνε σ' απότομες πλα-γιές...Κατέβαινε γκρεμούς...βάδιζε ασταμάτητα και κουβαλού-σε στη ράχη του μεγάλο φορτίο.

Ένα μικρό φαρμακείο, μια στρατιωτική κουβέρτα, ένα ζευγάρι κάλτσες, μια φανέλα. Αλλά και τ' όπλο του με την ξιφολόγη και τα φυσίγγια... Παρ' όλο το βάρος, το χιόνι και τις λάσπες... συνέχιζε τη δύσκολη πορεία του και μόνο σαν έβρισκε κάποιο χάλασμα, ή κανένα προφυλαγμένο βράχο, σταμα-τούσε λίγο, για να ξεκουραστεί.

Μέσα σ' αυτές τις φοβερές συν-θήκες τα παλικάρια στον ιστορικό πό-λεμο του '40, έγραψαν αθάνατες σελίδες ηρωισμού και θυσίας, πάνω στα Βορειοηπειρωτικά βουνά.

Αυτοί οι ήρωες σκαρφάλωσαν στις κορυφές του Ιβάν, της Μοράβας... κι ήταν η νίκη τους θρίαμβος! Πολε-μούσαν με τις σιδηρόφρακτες στρατιές του εχθρού και... νικούσαν.

Μαζί με τον ένδοξο ελληνικό στρατό ήταν και κάποιος σεμνός λευίτης, ο π. Αλέξιος. Ο ευσεβής ιερέας τριγυρνούσε ανάμεσα στους στρατιώτες, πάντα ακούραστος.

Σαν αληθινός πατέρας προ-σπαθούσε συνεχώς να τους συμπαρα-στέκεται, να τους ενισχύει, να διατη-ρεί στις ψυχές τους άσβεστη τη φλό-γα της πίστης στον Θεό και της αγά-πης στην Πατρίδα.

Παντού ο π. Αλέξιος, ακόμα και στην πρώτη γραμμή. Εκεί, που οι αν-δρείοι πολεμιστές, ρίχνονταν στη μάχη με την ξιφολόγχη στα χέρια! Εκεί!

Έτσι και κείνο το πρωί ξεκίνησε ο π. Αλέξιος, να συναντήσει το λόχο, που είχε στρατοπεδεύσει ψηλά, σε μια απόμερη πλαγιά. Σε λίγες μέρες ε-τοιμαζόταν για τη μεγάλη του επίθεση. Το χιόνι έπεφτε πυκνό και σε δυο βήματα απόσταση δε μπορούσες να διακρίνεις άνθρωπο.

-Που, θα πας, παπούλη; του φώ-ναξε ο Συνταγματάρχης. Θα χαθείς μέσα στα χιόνια.

-Έχω, παιδί μου, την Παναγιά μαζί μου, απάντησε. Κι έβγαλε από τ' αμπέχονο την εικόνα της Παναγιάς.

-Αύριο τα παιδιά θα ριχτούν στη μάχη. Πρέπει να τα ενισχύσω, με τη Χάρη του Θεού.

-Ο Θεός μαζί σου!

Ο ιερέας βάδιζε ώρες μέσα στα χιονοσκεπάστα, δύσβατα μονοπάτια. Τέλος έφτασε εκεί ψηλά, που στρα-τοπέδευε ο λόχος.

Τ' αντίσκηνα ήταν κρυμμένα κάτω από τα χιονισμένα δέντρα. Σήμανε σωστός συναγερμός, σαν τον αντίκρισαν οι στρατιώτες. Έ-τρεξαν, τον σήκωσαν στα χέρια και τον έφεραν στη σκηνή του λοχαγού.

-Πάτερ μου, φώναξε κατάπληκτος ο λοχαγός, πώς έφτασες ως εδώ πάνω;

-Μην ανησυχείς, παιδί μου, απά-ντησε ήρεμα ο π. Αλέξιος. Η Παναγιά με προστάτευσε.

Ο αξιωματικός θαύμασε την πίστη του σεβάσμιου ιερέα. Πολλές φορές στο Σύνταγμα, μιλούσαν γι' αυτή και για τα θαύματα, που ζούσαν κοντά του.

Λίγο αργότερα, συγκεντρώνεται όλος ο λόχος. Τους μιλάει μ' αγάπη και

ενδυναμώνει το πατριωτικό τους αίσθημα.

«Σε σας έλαχε η μεγάλη τιμή, να υπερασπίζετε σήμερα τα ιερά και τα όσια της Πατρίδας μας...».

Τους προετοιμάζει ακόμα για την αυριανή Θ. Λειτουργία και Θ. Κοινωνία. Τα παλικάρια αποθέτουν στα πόδια του Εσταυρωμένου ότι βάραινε τη νεανική τους ψυχή.

Την άλλη μέρα πρωί-πρωί, ετοιμάζονται για το Ιερό Μυστήριο.

-Να πάμε στο ξέφωτο, λέει στο Λοχαγό ο π. Αλέξιος. Εκεί θα είμαστε ασφαλείς.

Ο αξιωματικός τρόμαξε.

-Όχι πάτερ μου, θα γίνουμε στόχος στα αεροπλάνα. Είναι πολύ επικίνδυνο. Να μείνουμε εδώ, ανάμεσα στ' αντί-σκηνά.

Όμως παράξενο, ο πατήρ Αλέξιος δεν υποχώρησε.

Άρχισε η Θ. Λειτουργία.

Πλησιάζε να τελειώσει. Λίγο πριν τα παλικάρια προσέλθουν στο Ποτήριο της Ζωής, φάνηκε στον ορίζοντα ένα σμήνος από εχθρικά αεροπλάνα.

«Θεέ μου», προσευχήθηκε σιωπηλά ο ιερέας, «πρόλαβε το κακό, μην πάρω στο λαιμό μου τόσα παλικάρια».

Τ' αεροπλάνα έφτασαν και άρχισαν μανιακά να βομβαρδίζουν τ' αντίσκηνα. Στο ξέφωτο απλώθηκε ένα λευκό σύν-νεφο, που σκέπασε τα πάντα. Τις στιγμές αγωνίας διαδέχτηκαν στιγμές χαράς

Ένας λόχος ολόκληρος γονατιστός προσευχόταν πάνω στο χιόνι. Τώρα ευχαριστούσε για την ανέλπιστα σω-τηρία του.

Ακόμα ευχαριστούσε θερμά τον Πλάστη και Πατέρα του για τον άγιο αυτό λευίτη που του 'χε στείλει, σαν θείο δώρο, για να του συμπαρασταθεί στις δύσκολες αυτές στιγμές του πο-λέμου.

Όταν απομακρύνθηκαν τ' αερο-πλάνα, η Θ. Λειτουργία συνεχίστηκε.

Με απέραντη ευγνωμοσύνη στον Θεό πλησιάζουν τα ηρωικά παλικάρια και κοινωνούν.

Σε λίγο θα χυθούν σαν λιοντάρια στον εχθρό και θα θριαμβεύσουν ακόμα μια

φορά!!!

Πηγές: Η ζωή του παιδιού (Μ. ΑΝΘΙΜΟΥ)-ierosnaosagandreou.blogspot.com
-1myblog.pblogs.gr